

chová. Více tedy Toník se o věci nezmínil, ale za to začal se ohlížet po jiném místě, které také pro dobu lázeňské sezony dostal v jednom předním hotelu v Mar. Lázních.

Opuštěná Julie odebrala se, když nadešla hodina, do pražské porodnice, kde ji čáp, jehož putování nebylo přerušeno, vynášel a odevzdal ji čiperného kluka. Poručenský soud zavolal si Tonička do Prahy, aby od něho vyzvěděl, jak si představuje plnění své otcovské povinnosti. Ale milý Toník dítě zapřel. Měli prý hezkou Julču rádi i jiní mládenci, proč tedy zrovna on by měl platit alimony! Julie v pláči popřela, že by byla měla jinou známost, a podotkla, že Toník už tím, že chtěl ji vésti k lékaři, aby ji zbavil těhotenství, přiznal, že děcko je jeho.

Byly tedy spisy postoupeny státnímu zastupitelství, aby prozkoumalo, nebylo-li by dobře s Toničkem promluvit slovíčko v cestě trestní, a státní zastupitelství skutečně podalo na Antonína Š. žalobu pro zločin pokusu vyhnání plodu vlastního dle § 144 tr. z. a pro přešupek zmrhání pod slibem manželství dle § 506 tr. z.

O žalobě rozhodoval v sobotu samosoudce Dobr. Souček. Obžalovaný přijel až z Užhorodu, kde je nyní zaměstnán, a popíral jakoukoli vinu. Tvrdil, že se mu Julinka sama přiznala, že už důvěrně se seznámila s dvěma či třemi muži, a že jistě onen čáp byl již na cestě k ní, když on s Julinkou po prvé zazvonil v hotelu „Neptun“. Vedl také dva svědky, kteří mu měli dosvědčiti, že Julinka nebyla tak hodná, jak dnes se snaží dokázat.

Zavolali tedy Julinku. Hezká, černovlasá dívka drobnější postavy, zřejmě po porodu zesláblá a bledá, pod přísahou vypovídá, že Toník byl její první láskou, kterému dovolila tolik, že to mohlo být panu čápu znamením, aby ji navštívil. Ovšem nedovolila mu to bezprostředně po jeho slibu manželství, nýbrž až později. Také jí nijak nenutil, aby si dala pomoci, jen jí to tak nadhodil, a když nesvolila, nemluvil už o tom.

Svědci, Toníkem žádaní Karel Černý a Karel Vavříčka, oba zaměstnaní v Beránkově podniku, nemohli ovšem dokázat, že by byla Julinka měla kdy nějaký důvěrný poměr. Mluvílo se prý v kuchyni o tom, že se schází s nějakým šoférem Lojzou a s nějakým úředníkem Edou, ale sami o tom nevěděli nic.

Přes to byl však Toník po řeči stát. zastupce dra Trosta obžaloby sprostěn. (V důvodech osvobozujícího rozsudku uvedl soudce, že skutková podstata zažalovaných činů není dána, poněvadž Toník nenutil Julču k žádnému zákroku, směřujícímu k vyhnání plodu, ani jí peněz k tomu nedal, ani žádného lékaře nejmenoval; také přešupku zmrhání pod slibem manželství zde není, poněvadž Julča nepoddala se Toníkovi bezprostředně pod slibem manželství, nýbrž o manželství mluveno bylo již dříve a Julie, doufajíc, že Toník svůj dřívější slib splní, poddala se mu, nežádajíc jako podmínku výslovné opěťování tohoto slibu.)

Nyní se věci uchopí opět soud civilní, jehož rozhodnutí je ovšem předem jisté. Toník zůstane tatínkem a bude platit.

—ff—

Křivolaké putování kulky.

(Okresní soud v Nechanicích.)

Jednoho vlahého večera v září šel pan lesní z Dolního Přímu na čekání. Ukryl se za houštinu a čekal, až se objeví srnec. Místo něho objevil se mezi břízkami lesní králík. Lesní poslal za ním náboj, určený pro srnec. Ale kulka se zaběhla. Aniž by měl pan lesní o tom tušení, zasáhla rolníka Bednáře z Dol. Přímu, který se se spržením vracel s pole domů. Neslyšel vůbec rány, ale pocítil prudkou bolest v rameni, z něhož se vyřinula krev. Lékař vytáhl z rány kulku a rolníka obvázal.

Zvěst o tajemném zranění souseda se roznesla po vsi. Dříve než četnictvo dalo se do pátrání, dostalo psaní od pana lesního, že on je tím nešťastným střelcem.

Když se rolník uzdravil — kromě menší pohyblivosti lokte směrem vzhůru rána zůstala bez následků — státní zastupitelství žalovalo lesního pro přešupek zanedbání povinné péče. Plánek lesa a četnické ohledání místa kreslily před soudem okolnosti, příznivé žalovanému. Silnice, po níž rolník jel, 700 kroků vzdálená od místa výstřelu, ani jiná cesta nepříčila vzdušnou čáru střely. Lesní střelil po králíkovi v nízkém podrostě, v němž na 200 kroků postřehl by člověka. A v pozadí podrostu jako kulisa tyčí se starý, 40 metrů vysoký smrkový les, o němž střelec může předpokládati, že by jím střela neprošla, aniž by se o některý strom nezachytila. Lesní střelil po králíkovi, vzdáleném asi 35 kroků, směrem do země, kde půda není kamenitá a tehdy byla deští rozmoklá, takže mohl usuzovati, mine-li se střela cíle, že uvázne v zemi.

Soud uvážil všechny tyto okolnosti a zejména, přihlížeje k znaleckému posudku puškaře Holečka, jenž uváděl, že odraz střely za těchto poměrů jest krajně výjimečný, za který nemůže býti střelec činěn odpovědným, vynesl rozsudek osvobozující, pravě, že úraz způsoben byl nešťastnou náhodou odraženou střelou a nikoli zanedbáním povinné opatřnosti.

Radila paničce dobře.

(Zemský trestní soud v Praze.)

Miládka Brabencová, 23letá služebná z Čakovic, změnila místo. Zafukala na dveře bytu své nové působnosti, pak postavila kufřík na zem a oddychla si: „Tak už sem tady! A teď jim, milostpaní, nejdřív něco povím, abysme si dobře rozuměly.“

Paní přikývla na souhlas a Miládka spustila:

„Zajedno jim teď musím říct, že vůbec nejím škuřinky, že si potrpím na dobrou mzdu, na dobrou stravu i na dobrý zacházení. Zadrhý jich, milostpaní, prosím, aby si všecko zavíraly. Žádný skvosty a žádný peníze nenechávají nikdy jen tak válet, to všecko patří pod zámek. Takový věci se ztratěj, jen to fikne, a pak to dycky vodnese ubohá služka. Řekne se: Kdo tu byl? — Služka! — Kdo to teda ukrad? — Kdo jinej, než služka?! Tak jim radím, milostpaní, všecko si dobře zavíraj!“